

פרק 1

באמצע רחוב יחזקאל

מחברת שכזו, לא עבה ולא דקה, אלא משהו ביניימי, מהוה, לא מעורר שום חשק מכל סוג שהוא, ואף על פי כן טלי התכופפה והרימה אותה. על הכריכה לא היה כתוב שום דבר. המחברת המוזרה נפתחה באמצע, במקום שבו כתב מישהו משהו בפעם האחרונה. והמשהו שהוא כתב היה כזה:

הפעם גם תמרה לא תוכל לעזור. העוגות הטעימות שלה לא יכניסו ללב המרוסק שלי אפילו מזרק אחד של נחמה. הקונדיטוריה החמה שלה, המחבקת, רק תחנוק אותי הפעם. הפעם אני צריכה למצוא את הדרך ככה, בעצמי, בלי עזרה. הפעם

זהו. כאילו קטע המישהו העלום את הכתיבה מפני שנגמר לו הדיו, או נכון יותר - האוויר. אולי זו בכלל מישהי. הכתב מהיר אומנם, אך משורטט כמו שצריך, ויש לבבות קטנים בצד מאוירים ביד בעט רועד. למה כל-כך הרבה פעמים 'הפעם'? מהי אותה 'פעם', המכריחה את הנערה הזרה לבקש ניחומים? ולמה תמרה לא יכולה לעזור, גם לא העוגות הטעימות והקונדיטוריה החמה? ומדוע הלב שלה מרוסק?

טלי רצתה לדפדף אחורה. אולי בדפים הקודמים תספר הנערה ההיא, חברתה של תמרה, קצת יותר על עצמה. מי אמר שזו נערה בכלל, אולי זו אישה נשואה? טלי לא חשבה על כך וגם לא דפדפה אחורה, כי שלושה דברים היו ברורים לה פתאום כאילו הם היו שם בתוכה מאז ומתמיד: זו נערה, והיא תמצא אותה גם אם יתהפך העולם בדרך, ודווקא לא רע יקרה אם הוא יתהפך קצת. היא גם לא תדפדף אחורה, לא עכשיו בכל אופן. אולי זה בכלל אסור לה, אולי מופיע בדף הראשון שמה של הנערה וכתובת מדויקת ומספר טלפון ומספר נייד. טלי חשה אכזבה, ובכל זאת פתחה את הדף הראשון ללא שהות, אבל שום שם וכתובת ומספרים מכל סוג לא הופיעו שם, ואיכשהו זה גרם לה להתרווח. היומן ישהה אצלה עוד קצת עד שתמצא דרך להחזיר אותו למי שהוא שייך.

פתאום שמעה טלי צלצול סלולרי. הסמינר לא מרשה להחזיק טלפונים ניידים בתיקים, וטלי ידעה שהצלצול הוא רק בראש שלה, וזה אומר, שאם היה לה עכשיו נייד הוא היה מצלצל, והקול של אמא שלה, דאוג ומבוהל, היה נושף כעת באוזניה: "איפה את, טלי? כבר עברה כמעט שעה מאז סיום הלימודים!"

טלי הסתכלה מסביב. איך זה קרה לה בעצם? תמיד היא חוזרת הביתה במונית. אבא ואמא שלה לא מרשים לה לעלות על אוטובוסים, כי יש פיצוצים ופיגועים, השם ישמור.

היא באמת הזמינה מונית כמו תמיד, והמונית הגיעה לאסוף אותה, גם כן כמו תמיד. אז איך זה שהיא פה, באמצע רחוב יחזקאל בגאולה, במרכז ירושלים? היא שילמה לנהג, את זה היא זוכרת, ואמרה לו לנסוע לדרכו. בפעם הראשונה בחייה עשתה דבר כזה. בדיוק היא, כמה שזה לא מתאים. אחר כך ירדה לבדה לאורך הרחובות ההומים, חנוקה בתלבושת ובתיק כבד, מזיעה בשמש טרום חורף, ולא ממש יודעת לאן היא הולכת, ובעצם היא חייבת להזמין מונית אחרת, ולא לעצור סתם מונית ברחוב, כי זה לא מספיק בטוח.

ודווקא כשעשתה את הדבר הכי מוזר שיכול להיות, היא מצאה את היומן הזה זרוק על המדרכה.

"את יכולה לזוז מהמעבר, מותק?" אישה זקנה הדפה אותה הצדה. טלי הביטה בה מופתעת. אף פעם לא הדפו אותה ככה ברחוב. אולי כי היא לא מהלכת ברחובות הדחוסים האלו. כשהיא צריכה לקנות משהו, היא הולכת עם אמא שלה למרכז קניות סגור וממוזג, או שאמא שלה קונה לה בלי שהיא תבוא, או שסבא שולח לה מחו"ל. "נו, מה את חולמת? את לא צריכה לעבור את הכביש? אז למה את עומדת פה כמו בול עץ?" הזקנה המשיכה לדבר, וטלי נענעה את ראשה כמו בובת עץ אמיתית שקשורה בחוט משיכה. אנשים נוספים הביטו בה, ושתי נערות צחקו. טלי זזה הצדה והתחילה ללכת. היא הרגישה לא נעים, והיא הייתה צריכה לחשוב.

היומן הזה. הנערה שכותבת אותו, אולי קוראים לה נעמה, אולי הדסה, היא בטח אוכלת את הלב שלה מצער על כך שהיומן שלה אבד. טלי מעולם לא כתבה יומן, אבל היא בטח הייתה מאוד עצבנית וכאובה אם היא הייתה כותבת יומן, והוא היה נעלם. זה יותר מדיסק יקר שנשרט או מחשב שהתקלקל או חצאית שהוכתמה. חצאית ודיסק ומחשב אפשר לקנות חדשים, יומן לא. יומן הוא תמצית של חיים שאי אפשר לשחזר. מזל שהיא מצאה אותו, ולא הזקנה ההיא שהדפה אותה. הזקנה הייתה בטח משתמשת בדפים כדי להבעיר אש באח, אם יש לה בבית אחד כזה.

איך מוצאים נערה עלומה, שרק טביעות לבה מונחות ביומנה? הנייד הדמיוני שלה צלצל ביתר פראות. אמא תזעיק משטרה עוד רגע. טלי עצרה מונית. זה לא הכי בסדר, אבל יש שלט על המונית, וסביר להניח שהוא נכון. המונית עצרה, וטלי כבר פתחה את הדלת, כשפתאום קפצו למולה המילים, חדות כמו מחטים או כמו חצים שננעצים ישר בלב:

"הקונדיטוריה החמה שלה רק תחנוק אותי". קונדיטוריה. זה מה שהיא צריכה עכשיו כדי למצוא את הנערה האלמונית, ושתעבוד שם אחת שקוראים לה תמרה, שיש לה עוגות טעימות.

"את נכנסת או לא נכנסת?" רגז הנהג. טלי זזה אחורה וסגרה את הדלת. הוא רטן משהו, אבל מיד באה אישה אחרת ונכנסה במקומה עם הרבה שקיות. טלי נשארה לעמוד שם, נבוכה. יש בטח איזה עשר קונדיטוריות, או עשרים, בגאולה. ואולי תמרה הזו עובדת בכלל בקונדיטוריה במרכז העיר, או אפילו באיזו שכונה מרוחקת. יש קונדיטוריות גם בתלפיות ובכנפי נשרים ובקטמון. היא לא יכולה לחפש בכולן.

טלי משכה קווצת שערות ונשכה אותה בחוזקה. ככה היא עושה תמיד שתופס אותה ייאוש. זה קורה אחת לשבוע בערך, כשהיא לא מצליחה לנגן כמו שצריך את שיעורי הבית שלה בפסנתר, והיא מרגישה שנמאס לה מהפסנתר הזה בכלל, אבל אמא שלה לא תסכים לעולם שהיא תפסיק ללמוד לנגן. אז הייאוש הזה בא. ולפעמים הוא בא כשהיא מקבלת ציון נמוך במבחן, והיא יודעת שאמא שלה תבקש לראות אותו, והפנים שלה יקבלו צבע אפור בגלל הציון ההוא, והיא לא יכולה להתחמק. לפעמים זה קורה סתם ככה, כאשר משעמם לה מדי, ואף חברה לא יכולה לבוא. קווצת השער, תמיד אותה קווצה, חתוכה ואכולה, ואמא שלה מנסה כל פעם מחדש להפסיק את ההרגל המרגיז הזה, ולא מצליחה. אבל אף פעם, אף פעם היא לא חשה ייאוש עמוק בגלל דבר כזה, כלומר בגלל יומן, וזה היה נפלא להרגיש ייאוש בגלל, אז היא הרגישה אותו עד לעומק, ואחר כך חיפשה טלפון ציבורי.

אמא שלה לא ענתה. היא הגיעה לתא קולי. היא טלפנה לנייד. גם שם תא קולי. טלי השאירה הודעה: "אגיע יותר מאוחר, בעזרת השם. אני מתעכבת בגאולה. להתראות". היא דחקה ממוחה את הרגע שבו תצטרך לתת הסברים, וגם את העובדה המוזרה שאמא שלה לא זמינה. יש לה עכשיו לא יותר משעה כדי לפחות להתחיל. גם אם תצטרך לחפש בכל הקונדיטוריות של ירושלים היא תעשה זאת. לרגע לא עלה על דעתה שהקונדיטוריה יכולה להימצא גם בתל אביב או בנתניה. לפחות זה לא.

בעדינות הניחה את השפופרת בעריסתה והרימה את עיניה אל הרחוב. ריח חמים של מאפים טריים חדר לנחיריה. ממש מולה, מעבר לכביש, האיר שלט של קונדיטוריה את הרחוב.